

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. K.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2007, č. j. x, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2008, č. j. 21 Cad 134/2007 - 14,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2008 č. j. 21 Cad 134/2007 – 14 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou kasační stížností napadla žalovaná (dále jen stěžovatelka) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž bylo zrušeno pro vady řízení její rozhodnutí ze dne 17. 7. 2007 a uložena jí povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 240 Kč.

Krajský soud při posuzování věci vycházel z následujícího skutkového stavu: Žalobce uplatnil dne 5. 3. 1991 u Bratislavské správy sociálního zabezpečení žádost o starobní důchod a ten mu byl podle ust. § 21 z. č. 100/1988 Sb. a § 2 nař. vlády č. 118/1988 Sb. přiznán rozhodnutím Slovenské správy sociálního zabezpečení ze dne 14. 6. 1991 v částce 2690 Kč ode dne 1. 5. 1991. Studium absolvoval žalobce na území dnešní České republiky v době od 1. 9. 1945 do 30. 6. 1952, u českého zaměstnavatele zde pak pracoval v době od 1. 9. 1952 do 30. 4. 1982, na území dnešní Slovenské republiky pracoval v době od 1. 5. 1982 do 30. 4. 1991. Žalobce má a vždy měl české státní občanství, na území České republiky bydlel do roku 1984, poté bydlel na území Slovenské republiky až do 5. 3. 1999, od tohoto data má opět trvalý pobyt na území České republiky. Podle ust. čl. 33 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení publikované pod č. 228/1993 Sb. se starobní důchod žalobce považoval ode dne 1. 1. 1993 za důchod ze sociálního zabezpečení Slovenské republiky.

Podáním ze dne 2. 5. 2007 požádal žalobce o přiznání vyrovnávacího přídatku jako rozdílu mezi starobním důchodem vypláceným slovenským nositelem pojištění a starobním důchodem, který by mu náležel podle českých předpisů. Podáním ze dne 17. 5. 2007 pak žalobce upřesnil, že požaduje přiznání starobního důchodu podle českých předpisů o důchodovém pojištění, protože všechny nároky na tento důchod splnil v roce 1991 ještě v době existence ČSFR, po odečtení částky důchodu vypláceného ze Slovenské republiky.

Rozhodnutím ze dne 17. 7. 2007 pak stěžovatelka žádost žalobce podle ust. § 4 z. č. 155/1995 Sb. zamítla s odůvodněním, že český právní řád, konkrétně výše cit. ustanovení zákona o důchodovém pojištění dávku vyrovnávacího příspěvku neupravuje.

Krajský soud po posouzení věci dospěl k závěru, že stěžovatelka nerozhodla řádně o předmětu řízení, neboť zamítla žádost o vyrovnávací příspěvek s odůvodněním, že takovouto dávku zákon neupravuje, ačkoliv tento vyrovnávací příspěvek byl samotným žalobcem charakterizován jako forma starobního důchodu. Přesto se následně krajský soud vyjádřil i k meritu věci tj. k samotnému nároku na starobní důchod z českého systému důchodového pojištění ve formě požadovaného vyrovnávacího příspěvku. Poukázal přitom na nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2003 sp. zn. II.ÚS 405/02 a ze dne 13. 11. 2007 sp. zn. IV. ÚS 301/05 z nichž dovedl, že občan České republiky, který splnil podmínku doby pojištění potřebné pro vznik nároku na důchod s přihlédnutím k době získané za existence společného státu (přičemž není důležité v které jeho části), má nárok na důchod podle právních předpisů České republiky, případně na dorovnání výše slovenského důchodu na úroveň důchodu stanoveného podle českých právních předpisů. Stěžovatelka proto byla povinna rozhodnout o žádosti žalobce o přiznání vyrovnávacího příspěvku jako rozdílu mezi starobním důchodem vypláceným podle Smlouvy a důchodem, který by mu náležel bez existence Smlouvy za dobu zaměstnání v Československu podle českých předpisů. Soud proto zavázal stěžovatelku k vydání nového rozhodnutí, v němž vyčíslí, v jaké výši by žalobci náležel starobní důchod stanovený podle českých právních předpisů, pokud by byla pro jeho výši započtena jako česká doba pojištění i doba získaná na území ČSFR a výši důchodu stanoví jako rozdíl mezi výší takto vyčísleného důchodu a výší vypláceného slovenského důchodu přepočteného na českou měnu.

Kasační stížnost podala stěžovatelka z důvodu nesprávného posouzení věci a nesrozumitelnosti závazného právního názoru obsaženého v napadeném rozsudku.

Stěžovatelka namítala, že odůvodnění rozsudku je kusé a nejasné, protože neříká, v čem spočívá jeho nezákonnost a jakým způsobem má být rozsudek realizován. Jsou v něm sice uvedeny nálezy Ústavního soudu (II. ÚS 405/02 ze dne 3. 6. 2003 a Pl. ÚS 4/06 ze dne 20. 3. 2007), ale ani jeden z nich neřeší případ žalobce. Ústavní soud ve svých nálezech nikdy neuvedl konkrétní způsob, jakým má být „vyrovnávací příspěvek“ konstruován. Tento úkol na základě ústavních nálezů náleží obecným soudům. Nezbytnou integrální součástí rozsudku, jímž bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu, je právní názor tohoto soudu, tedy jednoznačně formulovaný pokyn pro správní orgán, z něhož musí být patrné, jak má v dalším řízení postupovat a to tím spíše, že dávka nazvaná „vyrovnávací příspěvek“ není z. č. 155/1995 Sb. nijak upravena. Vyslovený právní názor soudu a z něj plynoucí závazné pokyny pro vydání nového rozhodnutí musí být vyjádřeny jednoznačně způsobem, který vylučuje jakékoliv pochybnosti. V daném případě je argumentace krajského soudu opřena prakticky pouze o zásadu českého občanství příjemce důchodu a o čl. 30 Listiny základních práv a svobod. Výrok o nezákonnosti rozhodnutí stěžovatelky tedy není řádně odůvodněn, neboť krajský soud nestanovil ani podmínky vzniku nároku na „vyrovnávací příspěvek“ ani od kdy má být takovýto

příspěvek přiznán. Není rovněž objasněno, podle kterého právního předpisu má být posouzen samotný nárok na důchod, který má být dorovnán vyrovnávacím příspěvkem, není stanoveno, jak má být konstruována jeho výše, není stanovena doba, po kterou by měl být poskytován ani nejsou stanoveny intervaly v nichž by s ohledem na valorizace důchodů či změny kurzů měn měl být „vyrovnávací příspěvek“ přepočítáván.

Žalobci vznikl nárok na starobní důchod před 1. 1. 1993, tedy před rozdělením ČSFR. Ke dni 31. 12. 1992 byly důchody přiznávány podle československých předpisů, v daném případě podle z. č. 100/1988 Sb. Doby pojištění byly započítány pro důchodové účely podle československých právních předpisů a počítány z příjmů v československých korunách. Hmotně právní předpisy byly od roku 1969 předpisy federálními a celý legislativní proces spojený s jejich schválením spadal do kompetence federace, nikoliv jednotlivých republik, jež se staly nástupnickými státy ČSFR. Na případ žalobce dopadá čl. 33 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, který stanovil, že důchody přiznané ode dne, který spadá do období před rozdělením ČSFR, nositeli zabezpečení ČR nebo SR, se nadále považují za důchody toho smluvního státu, jehož nositel byl nebo by byl příslušným k výplatě těchto důchodů ke dni rozdělení ČSFR. Byl k tomu použit jeden z principů, na základě kterého se uzavírají mezinárodní smlouvy, tzv. teritoriální princip (v současné době se jedná o princip aplikace jednoho právního řádu podle čl. 13 Nařízení Rady 1408/71). Jednalo se o zcela standardní řešení, které se používá v mezinárodní praxi. Uvedený článek pouze stanovil, že k výplatě důchodů je příslušný jen nositel pojištění té z republik, kde měl příjemce trvalý pobyt. To platilo i v době existence ČSFR, takže zmíněným článkem nemohlo dojít k porušení principu rovného zacházení.

Stěžovatelka dále upozornila, že rozdělení nákladů na důchody, které byly přiznány před zánikem ČSFR, je nezbytné považovat za vypořádání implicitních finančních závazků federace, neboť Smlouva mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení je součástí Smlouvy o společném postupu při dělení majetku mezi ČR a SR a jeho přechodu na ČR a SR, jež byla publikována pod č. 63/2000 Sb. m. s. Jestliže Slovenská republika převzala závazky v případě trvalého pobytu účastníka systému na území Slovenské republiky v okamžiku sukcese a obdobně postupovala i Česká republika, pak se jednalo o rozumný přístup, jenž byl navíc dosažen jako kompromis jednání dvou nástupnických států.

K principu právní jistoty a předvídatelnosti práva pak stěžovatelka uvedla, že osoby zaměstnané v Československu, kterým byl přiznán důchod v Československu v době neexistence českého důchodu nebo slovenského důchodu, nemohly předvídat, že jim bude při přestěhování ze slovenské části společného státu do jeho české části zvýšena výše již vypláceného důchodu. Došlo-li posléze k rozdílnému ekonomickému vývoji v obou nástupnických státech bývalé federace a v důsledku toho i k zániku měnové unie a k poklesu kurzu slovenské koruny vůči české koruně, nevzniká podle žádného právního předpisu v České republice povinnost takové důsledky pojištěncům bývalé federace pobírajícím slovenské důchody kompenzovat, a to zvláště za situace, pokud nároky na důchody z jejich výdělečné činnosti nevznikly s přihlédnutím k právním předpisům nástupnických států po 31. 12. 1992.

Čl. 33 Smlouvy zachovává právní jistoty československým důchodcům. S tímto cílem bylo třeba jednoznačně stanovit, že rozdělení společného státu nebude mít vliv na již pobírané důchody. I při vědomí skutečnosti, že důchody v obou státech nebudou stále stejné, žádná ze smluvních stran nepřijala zodpovědnost zatížit v budoucnu svůj národní systém dodatkovými platbami. Změna bydliště po rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nemohla zasáhnout do jejich nároků na československý důchod.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že stěžovatelka přiznala a vyplácí asi 150 tzv. vyrovnávacích příspěvků, a to buď na základě ustanovení § 4 odst. 3 z. č. 582/1991 Sb. o odstraňování tvrdosti zákona nebo na základě rozsudků krajských soudů z minulých let. Právě proto, že institut vyrovnávacího příspěvku vychází z respektování základního principu pro aplikaci mezinárodních smluv, tj. nepoškodit smlouvou oprávněnou osobu ve srovnání s tím, co by jí náleželo jen podle vnitrostátních předpisů bez existence smlouvy, není nic jednoduššího právě u federálních důchodů, než vypočítat výši fiktivního českého důchodu a jeho výši porovnat s výší důchodu vypláceného v české měně ze Slovenské republiky. Ustanovení o vyrovnávacím příspěvku má například smlouva mezi Českou republikou a Rakouskem, způsob přepočítávání vyrovnávacího příspěvku je pak znám z praxe při aplikaci česko-polské sociální úmluvy. Ústavní soud přitom v několika svých nálezech neodlišoval, zda je či není porušením ústavních principů článek 20 nebo 33 Smlouvy. Žalobce splnil všechny podmínky z. č. 100/1988 Sb., nárok se nepromlčuje a článek 33 Smlouvy má pouze ten význam, že stát trvalého pobytu ke dni 31. 12. 1992 bude nadále považovat federální důchod za svůj a bude ho vyplácet i do ciziny. To ale neznamená, že taková smlouva s čl. 33 bude mít za následek snížení již přiznaného nároku. Krajský soud v Ostravě tedy postupoval správně, když zavázal stěžovatelku postupovat v souladu s nálezy Ústavního soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelka své důvody kasační stížnosti nepodřadila výslovně žádnému z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti však lze dovodit, že namítá dílem nesprávné posouzení právní otázky soudem, pokud jde o výklad ust. čl. 33 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, tedy důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dílem pak nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v části závazného právního názoru, jímž by se měl správní orgán v dalším řízení řídit, tedy důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný, Nejvyšší správní soud proto při posouzení věci vycházel z téhož jako správní orgán i krajský soud v napadeném rozsudku.

O věci samé uvážil takto:

Ústavní zákon č. 143/1968 Sb. v době, kdy žalobci vznikl nárok na starobní důchod, ve svém čl. 22 písm. d) stanovil, že v oblasti práce, mezd a sociální politiky do působnosti České a Slovenské Federativní Republiky patří zákonná úprava důchodového a nemocenského zabezpečení s výjimkou jeho organizačního uspořádání a postupu při rozhodování.

Důchodové zabezpečení tedy bylo v té době v důsledku rozdělení kompetencí mezi federaci a republiky upraveno zákonem s federální působností, konkrétně z. č. 100/1988 Sb., organizace a provádění důchodového zabezpečení pak byly pro Českou republiku upraveny z. ČNR č. 114/1988 Sb. a pro Slovenskou republiku z. SNR č. 543/1990 Zb. Stěžovatel měl v době vzniku nároku na dávku trvalé bydliště ve Slovenské republice, k rozhodnutí o nároku na dávku a k zajištění její výplaty tedy byla podle ust. § 13 písm. a), bod 1 z. č. 543/1990 Zb. příslušná Slovenská správa sociálního zabezpečení, která mu, jak bylo již uvedeno výše, starobní důchod svým rozhodnutím ze dne 14. 6. 1991 také přiznala.

Smlouva mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení publikovaná v České republice pod č. 228/1993 Sb. pak o nárocích na dávky přiznaných přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky pojednala v části přechodných a závěrečných ustanovení, konkrétně v čl. 33, kde bylo stanoveno, že důchody přiznané nositeli zabezpečení České republiky nebo Slovenské republiky se nadále považují za důchody toho smluvního státu, jehož nositel zabezpečení byl nebo by byl příslušným k výplatě těchto důchodů ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní republiky. Na tomto místě je nutno připomenout, že k zániku ČSFR došlo za současného vzniku celní a měnové unie a že zákon č. 100/1988 Sb. platil s určitými odchylkami v obou částech bývalé federace až do 31. 12. 1995.

Z hlediska výše uvedeného pak posuzoval Nejvyšší správní soud oprávněnost jednotlivých námitek stěžovatelky.

Úvodem je nutno přisvědčit krajskému soudu v tom, že stěžovatelka nerozhodla řádně o předmětu řízení, když v odůvodnění svého rozhodnutí nezohlednila podání žalobce ze dne 17. 5. 2007, kterým upřesnil, že žádostí o „vyrovnávací příspěvek“ měl na mysli žádost o přiznání starobního důchodu z českého systému důchodového pojištění. Krajský soud ovšem jen pro tuto vadu rozhodnutí stěžovatelky nezrušil a vyjádřil se vzápětí i k meritu věci, tedy k otázce, zda žalobci náleží požadovaná dávka. Nejvyšší správní soud tento postup krajského soudu (byť není zcela *lege artis*, neboť si soud učinil sám úsudek a následně zavázal správní orgán právním názorem o otázce, o níž dle jeho vlastního názoru správní orgán nerozhodoval, i když měl) v daném případě respektoval, neboť má za to, že uvedený postup byl v daném případě účelnější z hlediska uplatnění principu rychlosti a hospodárnosti řízení a umožňoval soudu vypořádat se v rámci řízení o žalobě s podstatou věci.

Jakkoli byl Nejvyšší správní soud nakloněn myšlenke posuzovat poněkud shovívavěji postup krajského soudu při vymezení rozsahu jeho přezkumné činnosti, nemohl uplatnit stejný přístup i při hodnocení výsledku, který z uvedeného vzešel, tedy při úvahách, zda je závazný právní názor vyslovený v napadeném rozsudku formulován natolik jasně, určitě a srozumitelně, aby rozsudek splňoval požadavek přezkoumatelnosti a zda se krajský soud při své právní argumentaci vypořádal se všemi okolnostmi případu. Zde musel dát Nejvyšší správní soud v plném rozsahu za pravdu námitkám stěžovatelky. Krajský soud opřel své závěry o nálezy Ústavního soudu, aniž by ovšem provedl jejich podrobnější rozbor, blíže vysvětlil, z jakého důvodu se domnívá, že dopadají na projednávaný případ a především aniž by jasně a srozumitelně zformuloval, co z těchto nálezů pro danou věc konkrétně vyplývá a jak přesně má stěžovatelka v dalším řízení postupovat.

Nálezy Ústavního soudu, na něž odkazoval žalobce ve svých podáních či krajský soud v napadeném rozsudku (II. ÚS 405/02, IV. ÚS 301/05 a Pl. ÚS 4/06), řešily ve svém souhrnu případy pojištěnců, jimž vznikl nárok na starobní důchod po 31. 12. 1992, tedy již po rozpadu ČSFR a kde předmětem sporu byl zápočet doby zaměstnání (pojištění) získané do tohoto data pro jejich důchodové nároky vzniklé po tomto datu v jednotlivých nástupnických státech. Každý z nálezů přitom vyslovil určité teze, především ohledně významu státního občanství pojištěnců, které bylo nutno blíže rozebrat a zvážit, zda jsou aplikovatelné i ve vztahu k ust. čl. 33 Smlouvy, který dopadá na případ žalobce. Jestliže uvedené úvahy v napadeném rozsudku chybí a nelze přesně ani určit, jakým právním názorem krajský soud stěžovatelku zavázal, nemůže toto nahradit Nejvyšší správní soud úvahami vlastními a též vlastním závazným právním názorem. V dalším se tedy Nejvyšší správní soud mohl omezit pouze na výčet otázek, které by měl krajský soud v dalším řízení zodpovědět, aby nové rozhodnutí ve věci požadavek

přezkoumatelnosti splňovalo. Pokud krajský soud setrvá na svém závěru, že žalobci vznikl nárok na starobní důchod z českého systému důchodového zabezpečení (pojištění), měl by především řádně určit, podle kterých ustanovení a jakého zákona se tak stalo a ke kterému datu. Tato skutečnost totiž není bez dalšího zřejmá a z nálezů Ústavního soudu, které se obecně zabývaly nároky vzniklými až po rozdělení federace a zápočtem dob do 31. 12. 1992, na první pohled nevyplývá.

Nejvyšší správní soud na tomto místě pouze připomíná, že podle ustanovení § 94 odst. 1 z. č. 100/1988 Sb. nárok na dávku důchodového zabezpečení vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem, popřípadě prováděcími předpisy. V projednávaném případě stěžovatel splnil podmínky vzniku nároku na starobní důchod podle ustanovení § 21 z. č. 100/1988 Sb. ve spojení s ustanovením § 2 nařízení vlády č. 118/1988 Sb. dne 1. 5. 1991, tedy ještě v době existence ČSFR. Jeho důchodový nárok byl tímto státem také vypořádán. Uvedené ustanovení § 94 odst. 1 z. č. 100/1988 Sb. platilo i po rozpadu federace v obou nástupnických státech a stejné pravidlo obsahuje i ust. § 54 odst. 1 v současné době platného a účinného z. č. 155/1995 Sb. Požaduje-li tedy žalobce, aby stěžovatelka vypočetla a přiznala mu starobní důchod podle českých předpisů, musí být k určení její příslušnosti nejprve jasné, kdy a na základě jakých právních předpisů mu nárok na takový důchod po 31. 12. 1992 vznikl. Onen základní požadavek, tedy datum, k němuž má být dávka stěžovatelkou přiznána, sám žalobce ve své žádosti neuvedl, k datu vzniku nároku se pak nevyjádřil, jak bylo uvedeno výše, ani krajský soud ve svém rozsudku. Přitom teprve po zodpovězení této otázky je možno zabývat se otázkami dalšími, a to výpočtem výše takové dávky, porovnáním její výše s výší dosud pobíraného starobního důchodu žalobce a poté případným definováním podmínek pro vznik nároku a výpočet výše vyrovnávacího příspěvku.

Krajský soud pak, pokud i v dalším řízení bude mít za to, že na posouzení nároku dopadají nálezy Ústavního soudu, především nález II. ÚS 405/02, by se měl dále vypořádat s otázkou, zda je možné přiznat žalobci na základě jedné doby zabezpečení dvě dávky téhož druhu a ze stejných výdělků, jaké již byly započteny pro výpočet výše konkurující dávky, a rovněž s případnými pravidly pro úpravu výše dávky vyplácené v souběhu (vyrovnávacího příspěvku), jak je předestírá stěžovatelka ve své kasační stížnosti.

Zvláštní pozornost by měl následně krajský soud věnovat i výkladu ustanovení čl. 33 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb. Toto ustanovení totiž neupravuje pravidlo pro hodnocení dob pojištění jako je tomu u čl. 20 Smlouvy, který byl pravděpodobně vykládán Ústavním soudem v citovaných případech, ale upravuje příslušnost k výplatě důchodových nároků již vzniklých a přiznaných v době existence ČSFR. Jestliže tedy vzhledem k datu přiznání dávky nebyla Smlouva samotná pro posouzení nároku a výpočet výše starobního důchodu žalobce vůbec použita, pak lze povinnost českého nositele pojištění k přiznání nějakého dodatečného plnění žalobci nad rámec zde uvedený dovést jedině z důvodu nějakého ústavně právního deficitu právě tohoto ustanovení. V případě takovýchto úvah by se ovšem musel krajský soud vypořádat se všemi argumenty ve prospěch ústavnosti předmětného ustanovení, které stěžovatelka uvedla ve své kasační stížnosti, i s ústavně právní úpravou sociálního zabezpečení v době před zánikem ČSFR citovanou v úvodu úvahové části Nejvyšším správním soudem, a to především z hlediska uplatňování principů právní jistoty a předvídatelnosti práva a principu oprávněného očekávání. Krajský soud by měl dále definovat, jakou roli přesně za daných okolností hraje fakt českého státního občanství žalobce, které měl, jak sám uvádí, již v době přiznání starobního důchodu v roce 1991, a co konkrétně z tohoto faktu pro posouzení jeho důchodového nároku podle českých předpisů vyplývá.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jej proto zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je soud vázán právním názorem výše uvedeným. V novém rozhodnutí pak krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. dubna 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu